

מיכתבים

עושים את לשוננו פלסטר ומשמיעים בטלוויזיה וברדיו עברית שגויה שכל בעל כעמיו. בעם אחר, היה כוש לנהוג כך בשפתו. אבל זאת נחלת הכלל. מי לא שומע יום־יום אדם המספר שהשכיר דירה (כשהכוונה היא ששכר דירה) וחברת־תעופה ביקשה לאחרונה את סליחת נוסעיה על תקלה בלוח־המראותיה בהסבירה כי היא דאגה מייד לתקן את המעוות והיא "התכירה" מטוסים (להטסת הנוסעים התקועים) כשהכוונה היתה, כמובן, שאותה חברה חרה מטוסים. **אבי איפרמן**, והריה

(המשך מעמוד 3)
האם לא למד עורך מדור השקוף את תורת ההגיון? בקטע על טיבם של התושבים הפוטנציאליים של תל־אביב (עשירים וזקנים) ושל ירושלים (עשירים ורתניים) יש, מה שנקרא בתורת־ההגיון נונ־סקיטור (מסקנה שלא מתבקשת מן העובדות).

והנון־סקיטור במיקרה זה הוא, כמובן, שאפשר להיות גם עשיר וגם צעיר (ולרכוש דירה יקרה בתל־אביב) ואפשר להיות גם עשיר וגם חילוני (ולרכוש דירה יקרה בירושלים). אני עצמי מכיר כמה חברה' שהם גם עשירים, גם צעירים וגם חילוניים.

חבל על האסימון

על השימוש הנכון בטלפון (גם זה וגם זה"ה, העולם הזה 19.8.87). בעיקבות כתבתה של דניאלה שמי על מזון בריאות (ירקות אורגאניים) החלטנו לנסות וחינונו וחינונו וחינונו חוץ מצפצופים משונים לא שמענו כלום. עד ששמנו לב שדניאלה שמי הציעה לקוראים תושבי גוש דן לחייג מיספר טלפון עם קידומת 03 (הקידומת של גוש דן כלפי שאר הארץ) וזה, כמובן, לא מסתדר כאשר מחייגים מתוך גוש דן.

מרוב עיפות של ניסויי הטלפון נטשנו את רעיון האורגאניים והכנו סלט ירקות נורמאלי, ציין ומחיה. **ציונה וצבי שלם**, תל־אביב

כן להוריד, לא להוריד

על גברים עם חולצות, וללא חולצות (אנשים"ה, העולם הזה 26.8.87). אין מה לדבר, יש סדר בעולם, והכל, בסופו של דבר, מתאזן, אם מר עולם, מחמר מקאווי, מסרב להוריד את חולצתו (להפגין את שריריו לפני מצלמות הטלוויזיה), נמצאת מייד אישיות אחרת שכן מורידה את החולצה, הלא הוא האופנאי חנוך רייכלסון (שסבל מן החום במיסערה, בה ארח לחברת הרוגמנית תמי בן אולגה סימנוז'ק, ירושלים עמי).

מן הראוי שכותב הכתורות במדור אנשים ידויק בלשונו. תחת תצלומי של אישהאופנה שהוזמן לארוחה־ערב עם תמי בן־עמי ושסבל כל־כך מהחום עד שהוריד את חולצתו כדי שירווה לו, מסופר בהמשך כי "בן עמי, שלא יכלה להשיל את חולצתה, הסתפקה בהורדת כל התכשיטים שענדה".

זה דיווח לא נכון. בן־עמי כן יכלה להשיל את חולצתה. היא, כנראה, לא רצתה להשיל את חולצתה. **סרין תאומים**, חולון

כלבו של השכן

על היחס לבעלי־חיים ("מה הם אומרים"ה, העולם הזה 19.8.87). דני סנדרסון סיפק לי עוד סיבה לחבב אותו: זה שהוא לא סובל בעלי־חיים, כולל מה שנקרא בלשון מתייפית "חיות־מחמר".

חיות־מחמר, הסכתא שלי. כן־אדם זה כן־אדם וכלב זה כלב. במיוחד אם

סנדרסון
כן־אדם זה כן־אדם

זה הכלב המפורעש של השכן, המתעקש להתחכך ברגליו כאשר אני יורד במעלית עם **שמואל קרייתל**, תל־אביב

רנע של עברית

על העברית הקלוקלת בני כל (אני מתבניש"ה, העולם הזה 19.8.87). באמת תופעה שלא תיאמן: בכירים שבכירים

עם השתלת הלב

תומר קרן

עם שמיעת הידיעה שסוף־סוף העזו להשתיל לב בירושלים, אני מתחנן, אני קורא, אני מבקש מכל הרתיים הקוראים למתינות, מן הסוג של אברום בורג ואלעזר שטרם: מדוע אינכם קוראים לכל אותם האמגושים והארמז"רים, ואפילו לליבוניצי"ם למיניהם, לאלה המאמינים בכוח האל ושיש בהם קצת אינטליגנציה של המאה ה־20, להסביר לכל הנקרופילים והפרימיטיבים האלה, שאם יש כוחו של ה' לחולל את תחיית־המתים, אין הוא זקוק לעצמות כחומר־גלם.

אמר ללכל מנשקיה־מוזות ומקשרי־הקברים, שבשרם ואבריהם של יקיריהם הם מאכל לתולעים, ולא מספיקים להגיע אפילו לוטר שבמלאכה־השרת. קומו, אימרו להם את האמת, צטטו להם גם "כל המקיים נפש אחת" חידול מן המוסר הכפול ומן הצביעות האלוהית המתחסרת: מי שאינו מוכן לתרום איבר, כל יחכה לתרומת איברו מי שאינו מוכן לתת־יד לרפואה המורדנית, כל יבוא לבקש עזרה רפואית: שישב בבית־הכנסת ויתפלל, שילך לרבי ויקבל חוקן וברכה ומימי כבא סאלי.

לכל הצבועים המצטלמים עם כיפות, אלה הסנרקים הפרימיטיבים, ואלה מפרטנים סרבני עליה, אלה האוכלים שרמפס ובשר־חזירי כחשאי ומורידים עלינו חוק־שמטה ופוטרים את הפרזיטים משרות צבאי ולאומי: אתם תתנו את הדין לחומניסטים, וזה יפול עליכם (עלינו), כמחרה, וכרעם כיום כהור, אשמת לאירי כולנו, לראותנו שמשים במדינת־הלכה שחורה ומצחינה, כי מקברניטי המדינה נשכח הסעיף החשוב ביותר ממדינת היהודים של ב"ה הרצל: ובכן, כלום תהיה לנו לבסוף תיאוקרטית? לא!

האמונה מלכדת אותנו. המדע עושה אותנו חופשיים. על כן לא ניתן כלל לרחפים תי־אוקרטיים של אנשי־הדת שלנו להרים ראש: אנו נודע להחייקם בבתי־הכנסת שלהם, כשם שנחזיק את צבאיהקבע שלנו בקסרקטינים. צבא וכהונה יכובדו מאוד, כדרוש וכראוי לתפי־קדיהם היפים. בענייני המדינה, על כל הערכתה כלפיהם, אל להם להתערב, פן יביאו עליהם קשיים מבית ובחוץ" (מדינת היהודים, 1896).

ואכן, הביאו הקשיים האלה — מי שהפכו תורתם קרדום לחפור בו, וגם הקולוגלים והגנרלים שעם המים הורידו גם את הביצים, והם מתרוצצים על גבינו כעכברים מסוממים, מנסים לשמור על כסאותיהם וענייניהם הקטנים. אין לך דבר חסר אומץ־לב אורחי כנגרל בדימוס, ההופך לצעצוע מילגתי. איוו בחילה.

אולי יש כאן תורמים לאומץ־לב־אורחי. יש לבצע השתלה רחופה, יגאל תומרקין, תל־אביב

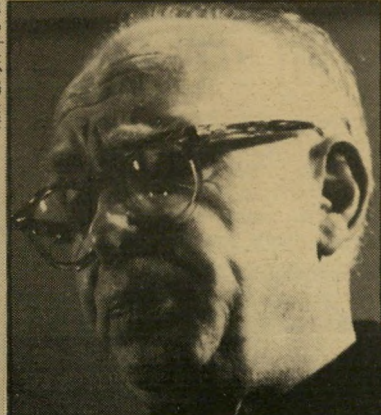
"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורכי־מישנה: רוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנין ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך בירוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: ברמית טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל־אביב.

קיא יני

פרשת אהרון כהן מלפני 29 שנים חזרה והיכתה גלים. איסר הראל, שהיה אז הממונה על שרות־הביטחון כתב על כך פרק בסיפרו החדש. אלמנטו של אהרונצ'יק, ריבקה כהן, התראינה בעיתון חדשות והופיעה בתוכנית מוסף המוספים בטלוויזיה.

לגבי רוב הקוראים והצופים, כל זה שייך לעבר הרחוק. אין הם יודעים מי היה אהרון כהן, על מה היה נטוש הוויכוח. מה קרה לפני 29 שנים ומדוע. באווירה של 1987, קשה אף להסביר את הדברים.

זה הוויכוח המחודש קשה מאוד להבין מה התרחש באמת. לא כל האמת נאמרה, ולא כל מה שנאמר הוא אמת. הגה כמה ויכרונות על חלקו של העולם הזה: היכרתי את "אהרונצ'יק" (כפי שהכל קראו לו) רק באופן שיטחי. ישבנו זה ליד זה בכינוס־שלום. שנערך שנתיים לפני כן, אבל היכרתי היטב את פועלו, מפני שזה היה בעיניי חשוב ביותר. למעשה היה אהרונצ'יק האדם היחיד במימסר המיפלגתי דאו שהכיר בחשיבותו המכרעת של

אהרונצ'יק כהן (1969)
כל הזמן לא האמתו נך...

העם הפלסטיני בסיסוך הישראלי־הערבי, והשהיף ליומתי־שלום ישראלי־פלסטיני. מבחינה זו היה קרוב לי מאד־מאד. לעומת זאת היינו רחוקים זה מזה כעניין הסובייטי. הוא המשיך לדבוק בתרמית כרית־המועצות כמעצמה גואלת ומשחררת, כעוד שבעיניי היתה ברית המועצות תמיד אחת משתי מעצמות־העל המגינה על האינטרסים שלה.

כשנמסר לי בסוד־סודות שאהרון כהן נעצר כירי השב"כ (או קראנו לשרות זה שירבית) כמרגל סובייטי, התקממתי כולי. על פי הכרתי את אהרונצ'יק, זה היה בדת־אפשרי, הוא היה ההיפך הגמור ממרגל: אדם תמים, בלתי־מעשי, כולו שקוע בעבודה עיונית, ובעיקר: אידיאליסט. העולם הזה עמד אז בעיצומה של מילחמת־יחיד בשרות־הביטחון ("מנגנון־החושך" בלשון ננו). נדרפנו על־ידים בכל רדת־אפשרית, ותקפנו אותם כמיטב יכולתנו. חשפנו הרבה משיטותיהם האנטי־דמוקרטיות.

אין זו אמת שמפ"ם התייצבה לימינו של כהן מיד עם מעצרו. קרה דבר אחר: עם קבלת הידיעה

ואו התברר שחלה טעות. הפיקוח הוסר רק ממחירי העיתונים היומיים, לא השבועיים. זה היה אכסורד גמור. אין שום הברל בין עיתון יומי, שבועי, חודשי או שנתי מבחינת מרכיבי ההוצאות וההכנסות. אין שום הגיון שהיא בהפליה בין עיתונים על פי תכופות הופעתה לפי אותה ההגיון אפשר להטיל פיקוח על מחירו של קפה ששותים אותו בבוקר, אך לא על הקפה ששותים אותו בערב.

התברר שבהעלותו את המחיר לפני שבועיים הפרנו את התקנות, לפחות מבחינה טכנית. על כך אני מתנצל. כינתיים תוקן המצב, וההפליה האווילית חוסלה. רין עיתון שבועי חור להיות כרין עיתון יומי.

א. א. א.